

[Aksel Møller.]

går ud på, at tillægsindkomstkatten, som skal opkræves for skatteåret 1948—49, opkræves som forskellen mellem den skat, der pålignes virksomhederne i henhold til de nye bestemmelser for skatteåret 1949—50, og den skat, som de efter de gamle regler er blevet pålignet for skatteåret 1948—49. Her er altså tale om en forskelsskat. Når vi ved udarbejdelsen af ændringsforslaget har valgt denne formulering af forslaget, er det, fordi det under forhandlingerne i det brugsforeningsudvalg, som har arbejdet med disse ting, er blevet påpeget, at det af administrative grunde ikke ville være muligt at gennemføre en egentlig efterbeskatning af de kooperative virksomheder for skatteåret 1948—49 direkte ved at bringe de nye skattebestemmelser i anvendelse; men ved den af os foreslåede forskelsskat, hvor man lægger de nye regler til grund, vil man kunne opnå at indfri de forventninger, der var vakt ved folketingets praktisk taget rent enstemmige vedtagelse af dagsordenen den 19. marts 1948.

Jeg tillader mig at opfordre det høje ting til at stemme for dette ændringsforslag.

Jeg tør ikke bestride, at der fra tingets side kunne være ønske om, at man fik lejlighed til i udvalget lige at se på dette forslag. Det skal i hvert fald for mit vedkommende ikke møde nogen som helst modstand, at man underkaster forslaget en kortere udvalgsbehandling, men det er min opfattelse, at det høje ting, som vedtog dagsordenen den 19. marts i fjor, nu, da det har besluttet sig for en beskatningsform for det kommende skatteår, ikke vil kunne afvise, at man indfrier det givne tilsagn.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg vil ikke bestride, at da vi i sin tid vedtog den af det ærede medlem hr. Aksel Møller omtalte dagsorden, lå det i dagsordenen og i hensigten, at vi i løbet af efteråret skulle nå til en ny form for beskatning af de kooperative virksomheder med virkning for skatteåret 1948—49, og at i så fald en regulering af den skat, der var pålignet de pågældende virksomheder, skulle finde sted. Nu er vi imidlertid nået hen til den 1. april, til den allersidste del af skatteåret, og jeg finder det ikke rimeligt, at vi på dette tidspunkt skal begynde at operere med efterbetaling for det finansår, der nu er ved at løbe ud.

Det ærede medlems dagsorden forudsatte enighed. Jeg skal villigt erkende, at man kan diskutere, hvad der måtte være

at forstå ved enighed, men det ærede medlem vil utvivlsomt give mig ret i den betragtning, at enighed i den forstand, at også det ærede medlem har været tiltræder af det forslag, der er gennemført, forefindes i hvert fald ikke, men at der kun foreligger enighed nu mellem 3 partier om en ændring for det kommende finansår.

Jeg finder besværlighederne ved en ordning med tilbagevirkende kraft så store, og jeg finder tidspunktet, hvor denne lovgivning nu vedtages, så fremrykket, at jeg ikke synes, der er saglig og praktisk rimelighed for at give denne lovgivning tilbagevirkende kraft. Jeg mener derfor ikke, at ændringsforslaget bør vedtages.

Edvard Sørensen: Den beslutning, der blev truffet her i fjor, gik ud på, at de foresøg, man skulle gøre på at blive enige, skulle også strække sig dertil, at forslaget skulle have tilbagevirkende kraft. Der er ikke blevet enighed imellem de partier, som vedtog denne beslutning. Det foreliggende ændringsforslag forudsætter enighed, men da der ikke er opnået enighed, må jeg for mit vedkommende henholde mig til det forlig, der er indgået, uden at der var taget stilling til dette her, og anbefale, at man stemmer imod det af det ærede medlem stillede ændringsforslag.

Aksel Møller: Jeg må måske have lov til for det høje ting lige at oplæse den dagsorden, det høje ting stemte for den 19. marts 1948. Den lød ganske jævnt sådan:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at søge lighed i beskatningen mellem kooperative virksomheder og det øvrige erhvervsliv tilvejebragt for 1948—49, går tinget videre med sagens behandling.“

Således lød det. Forudsætningen om enighed blev indsat af finansministeren i en bemærkning, han gjorde, idet han forudsatte, at der skulle være enighed om dagsordenens resultat, altså om den fremtidige beskatning. Det kan efter min mening ikke betyde, nu da der er tilvejebragt en enighed, som omfatter tre partier, altså tilvejebragt en løsning, at folketinget, fordi et parti står udenfor, har ret til at trække sit tilsagn fra i fjor tilbage. Det må jo nemlig overfor selve sagen, spørgsmålet om, hvorvidt man bærer sig rimeligt ad overfor det frie erhvervsliv ved denne beskatning, være et fuldstændig underordnet og irrelevant spørgsmål, med hvor stort flertal afgørelsen er truffet. Det er rigtigt, som der står i dagsordenen den 19. marts 1948,